

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ένας Γάλλος Νομάρχης διηγήθηκε σε κάποιο Παρισινό περιοδικό το εξής ανέκδοτο, έντελώς αβέντικο και αληθινό διαρκώνι άνδρμα στο διάφορα ανέκδοτα της γραφειοκρατίας.

«Ο δήμαρχος ενός αγροτικού δήμου δέν έννοσσεσ ποτέ τον να είνε τακτικό στις άνακοινώσεις των θανάτων της περιφέρειάς τον που άφειλε ν' άπευθύη στη Νομαρχία.

«Ο Νομάρχης άναγκάσθηκε πλέον να του στείλη γραπτή επί- πληξι. «Ο δήμαρχος τότε άπήντησε με την εξής επιστολή :

«Κίριε Νομάρχα,

Δέν σας έστειλα κατάλογο των πεθαμένων, γιατί την τελευταία τρι- μηνία δέν πθανε καίνας στην περιφέρειά μας.

«Αν συμβούη τίποτε θάνατοι την άρχόμενη τριμηνία, να μείνετε μου- χος. Για να σας εύχαριστήω, θα σας στείλω είδοποιήσ... δυο τρεις με- ρες άναίτερον!».

Την επιστελήν αυτήν την φυάττει ο Νομάρχης ως ιστορικών κειμήλιον.

γερός.

Στάς Θήβας συνεστήθη ο 'Ιερξς Λόχις. Ο Δήμαρχος Άθηνάιν- αν κελόσε στο έπλα τους Έθνοφύλακις, για τους όποιους το Όπλοστάσιο Ναυτίλοε έστειλε να πολλά τυφώσια και κάποια σκι υρισμένα έκόντια του 'Ιπικίου. Η Κυβέρνησις συναμολόγησε δάνεο, άπό την Έθνική Τράπεζα 10 εκατομμυρίων δραμίων, ώζω- ρωνε τον Πειραιά με ποτομαχικό, έτοιμάσε το Στόλο, κ' έδινε τις τελευταίεσ διαταγές στον άρχηγό των Στρατευμάτων Σκαρλάτο Σούτσο. Ο Ναύσταθμός—που ήταν τότε στον Πόρο—μετεφέρθη για περισσότερη άσφάλεια στο Μοναστήρι της Φανερωμένης, στη Σαλαμίνα. Στον τοίχο της αούλης τον σώζεσαι άμέρη ή άκολουθησ σχετική έπιγραφή :

«Επί Βασιλείας Γεωργίου Α'.

Υπονηγόσιον των Ναυτικών Γ. Μπούμπουλη, και διευθύνοντος τον Βασιλικόν Ναύσταθμον Άθ. Μασούλη, μεταφέρθη εκ Πόρου ενταθά ε Β. Ναύσταθμος ένκα σπουδαίω περιπέσειω».

Τη 30 Ιανουαρίου 1878»

Οι Πρασβευται των Δυνάμεων έπνεσαν στον 'Υπουργό των Έξωτερικών Θεόδ. Δηληγιάννη προσηλαθόντες να στομαίρουν τον πόλεμο, άλλα πατάσεσ.

Στις 21 Ιανουαρίου 1878, ο Έλλ. Στρατός, μετά δοξολογίαν στην πλατεία Άθανασίου Διάκου, είσιβει στο Τορκικό έδεφες. Μικροτά έπήγαν οι ίσρεσι με τ' όρμια των, ροσούντες ίθρεσ είκόνες, τα λάβαρα, ή μοσική πιό άνέκρατε το «ώ λυγερά και κοπετερό σπαθίον...», ένώ ή Ήρωικαγής έτρικύμμιζαν τον άέρα και δάκρυα χαράς ύγροιναν τά μάτια.

Η δύναμις του Έλλ. Στρατού άνήχεσε ού 25.058 άντρες, με 12 πυροβολαρχίεσ. Η διάβασις έγινεσ όπό τρία σσημα : άπο τή Ζούρηα, τή Δερβέν Φούρκα και τή Γιαννιτσού. Οι λίγοι Τουρκμοί της Δερβέν Φούρκας έγκατέλειψαν το Στρατόνια τους κ' έφυγαν. Για δυο μέρες άκόρη ο Έλληνας προχωρούσαν άνεμηδιδισται. Στις 23 έφθαναν μπροστά στο Φρούριο του Δοκεκού, όπου άγώνε- ψων παρατεταμένους 800 Γκιεζήεσ. Με τις πρώτεσ τοιφερές οι Γκιεζήεσ ύβραλαν στα πόδια. Οι Έλληνες τους έσοκισταν άνάν κοταρία, όσ που έλιεσαν τους όποίσιους ρεκα στο Φρούριο.

Η έπινηξι αυτή έξήγησε τρομερό ένθουσιασμό. «Στην Πό- λη! Στην Πόλη!...» έφώναζαν. Έξαφια, ένώ ο Στρατός έτοιμάζε- νο να προσβήλ το Φρούριο, έκεσε στο βόμβη μια τηλεγραφική διαταγή από τήσ Άθήνας. «Ο Κομμουνιστούς δέναιε το Στρατό να έναυγοίρησ «έμοσις και άνεν άνάροη» στο Έλληνικόν έδαφος!

Τι είνε συμβεσι ;

Τη στιγμή που ή Άθήνα άνάστατη έπανηγούριε την προδασι του άπελευθερωτικού Στρατού και στα προπολέια του Πανετι- στήριου γινότανε συνηγιημένηκατη ή όρκημοσία της «Πανετιση- μικής Φάλαγγος» με φαλαγγόρχη τον Πρότανι Άναγνωστάκη, έφθασε ή είδησι, ότι ο Ρωσσοπονοικισέσ Πελαγος έπαψε και (ι άν- τισταλο έκαναν άνακαχη. Αι Δυνάμεις άνάλαβαν να πύσαν την Έλληνική Κυβέρνησι ν' άνακαλήσει το Στρατό της. Ο Άγγλοσ Πρόεβρις υπέσχεσε ρητάσ ότι «κατά το Συνέδριο περή του Ανατολι- κού Ήηήματος θά μείνη σκίσις και περι των άξίωσεων της Ελλάδοσ».

Έτσι, ο Έλλ. Στρατός, με έλλοι και καθήρεια, έξαναγούσε στο Έλληνικό έδαφος, άλλ' ή Έλλάσ στο Βερρολίνο Συνέδριο του 1881, με τις λίγεσ έκνιτες τοιφερές που έρωρε, έκέρθισε τη Θεσ- αλία και μέρος της Ήπειρου. Και τοίτο άποτελεσ βέβαια ένα με- γάλο θρίαμβο της πολιτικής του Άλεξάνδρου Κομμουνιστού.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΆΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΦΟΝΤΕΝΕΛΛΟΥ

«Ο Διάδοχος τής Γαλλίεσ και οι άσημοι ποιηται. Η συμβου- λή του Φοντενελλου. Η όηκτικότησ του Πιρν. Η λαίμαργια του Φοντενελλου. «Cλα με τό λάδι!...» «Oλα με τό λάδι!...» Τά γραφεται του Φοντενελλου. Ένας λόγεσ γραμμένεσ κατά παραγγελίαν.

«Ο διάδοχος τής Γαλλίεσ ειπε κάποτε του Φοντενελλου:

— Κάθε τόσο μου φέρουν διάφορα ποιήματα και μ' έρωτευν τή γνώμη μου πάνω σ' αυτά. Δέν μου δίνεις καμμιά συμβουλή ού που είσαι σοφόσ ;...

— Έδχαρίστωσ, Ύψηλότατε! άπήνησεν ο Φοντενελλοσ. Δέν έχετε παρά να παντάτε ότι είνε πολύ άσχημα. Έπει έκατο ποιημάτων που θά σας φέρουν, είνε ζήτημα άν θά πάτετε έξω δυο φορές!...

«Ο Φοντενελλοσ ήταν πολύ άγαπητόσ στην Παρισινή Κοινωνία της εποχίεσ του. Δέν περνούσε ήμέρα που να μή λάβη προσκλήση είτε σε γεύμα, είτε σε δείπνο άπό τους θαυμαστάσ του. Γι' αυτό όταν πάθα- νε, ο μάγας σατυρικός ποιητής Πιρν, έλεπόντας να περνή ή κη- θεία του ειπε :

— Σήμερα είνε ή πρώτη φορά που ο Φοντενελλοσ δέν δήγχε έπ' το σπίτι του για να πάη να φάη!...

«Ο Γκιρμι διηγείται το παρακάτω ανέκδοτο που δείχνει πόσον έ- γωιστήσ ήταν ο Φοντενελλοσ :

«Ο Φοντενελλοσ, λέγει, ήταν τρομερά λαίμαργοσ, τρελλαινόταν δε κυρίως για τα σπαράγγια με τό λάδι. Κάποιο μεσημέρι, ένας φίλοσ του—ο άββάσ Τερασόν—τόν έπεσοκήθη και του ζήτησε να τον κρα- τήση να φάνε.

«Ο άββάσ αυτόσ τρελλαινόταν έπίσης για τα σπαράγγια, άλλα με τό δούτυρο. Ο Φοντενελλοσ, μη μπορώντας να κάμη διαφερετικά έ- κράτησε τον φίλο του να φάνε, παρήγγειλε δε στην μαγειρισά του τα μισά σπαράγγια να τά μαγειρουν με τό δούτυρο προς χάρην του άββά.

Μόλις όμως έκάθησαν στο τραπέζι, ο άββάσ αισθάνθηκε έξαφνα να κυριεύεται άπό μια παράξην ζάλη και ού λίγο πθανε άπό άπο- πλξη! Ο λαίμαργοσ Φοντενελλοσ έλεπόντας ότι ο φίλοσ του τά κακάρωσε σηκώθηκε και άντι να τρέξη να φωνάξη κανένα γιατρο, ώρμησε στην κουζίνα και φώναξε στην μαγειρισά :

— Όλα τά σπαράγγια με τό λάδι! Όλα με τό λάδι!...

«Ο Φοντενελλοσ υπάφεσε πολύ στο τελευταία χρένια της ζωησ του. Πρώτα κουφάθηκε και ύστερα έκαε σχεδόν έντελωσ την όραση του. Λίγεσ μέρεσ πριν πεθάνει, ο γιατρεσ του τον ρώτησε τι αισθαιεταν.

— Τίποτε...παρά μόνον το βάρος της υπάφειόσ μου!...άπήνησεν ο φιλόσοφοσ.

Κάποιοσ νεαρόσ δικαστικός παρεκάλεσε κάποτε τον Φοντενελλό να του ετοιμάσει άναν λόγο τον όποιοθ θά άπήγησε στο δικαστήριο. Ο Φοντενελλοσ έξέδρη έδχαρίστωσ να κάμη αυτή την εθκολία στον νεα- ρό του φίλο και τον ετοιμάσε έλέκκληρο τον λόγο.

Υστερ' άπό κάμποσι καιρο, ο Φοντενελλοσ έτυχε να προσκληθή σε δείπνο άπο τον πατέρα του νεαρό δικαστικέ, στον όποιο τον γιοσ του ειχε περιουσίασ, φυσικό, τον λέγο του ως έργο δικό του. Μετά τά επιδέρητα, τον έρωτήσε πώς του ειχε φανεσ ο «λόγοσ», ο Φον- τενελλοσ, λεγφ...μετριεφρυσίησ άπέφυγε να τον έπαινεσώσ μύ κ' ήταν δικόσ του.

«Ο πατέρας του δικαστικέ όμωσ παρεγγήσεσ τά εισηρούμενα κατά λόγια του και έπευσε να τον πη περιμαγισσοσ καθώσ ήταν :

— Άμ' έβδαια...Σεισ οι άκαθηματικοί είκοσε συνηθισμένοι σε λόγουσ γεμάτουσ πολυλογίεσ και ρητορικά πυροτεχνηματα...Ενώ ο λόγοσ του γιοσ μου είνε άσφρασ, μετριεφρων και λιτόσ. Πώς θά ήτο δυνα- τόν, λοιπόν, να σας άπαρεσ ;... Κόκκαλο ο Φοντενελλοσ!...